

สิ่งที่รออยู่หลังเส้นชัย

วิโรจน์ สุทธิสีมา

กิโลเมตรที่ ๓๓

บิดลาวิ่งเกาะกลุ่มผู้นำอย่างเหนียวแน่น ไม่มีใครคิดว่าเขาจะมาได้ไกลขนาดนี้

เนินพืดชันคกลางกรุงเมื่อสองกิโลเมตรก่อน มีชื่อเรียกในน้ำเสียงสบถว่า “เนินนรก” ความสูงชันเหมือนเงื่อมมืออสูรที่บิดบีตัดกำลัง จนเหลือรอดเพียงกลุ่มคนที่แข็งแกร่งที่สุดเท่านั้น พอผ่านช่วงทุลักทุเลไปได้ เหล่านักวิ่งต้องลงเนินเลียขวาผ่านตึกสูงใหญ่ที่ขึงป้ายประชาสัมพันธ์ให้แก่รัฐบาล

พ้นจากโค้งถนนข้างหน้าเป็นทางลาดยาว ตรงดิ่งจนถึงเส้นชัยใจกลางเมืองหลวง แต่หากตอนนี้ใครคิดว่ารอดตายสบายตัวก็คงไร้เดียงสาเกินไป เพราะทันทีที่หักเลี้ยวจะมีพระอาทิตย์แผดเผาอยู่เบื้องหน้าแดดจ้าในตอนสายจะสาดส่องเข้าหาบรรดานักวิ่ง เพิ่มอุณหภูมิการห้ำหั่นให้เราร้อนยิ่งกว่าเดิม

กลุ่มนักวิ่งก้มหน้าหรีดา ไม่ก็เหลือบมองลงต่ำ เป็นการสร้างสมาธิให้หลอมรวมกับพลังงานจากต้นขาที่ถดถอยลงเรื่อยๆ สองข้างทางมีรั้วกั้นกลุ่มคนดูที่มายืนนอกกันอย่างเนืองแน่น ต่างตะโกนส่งเสียงเชียร์

เหล่านักกีฬาปอดเหล็ก จำนวนหนึ่งซูบผอมที่มีชื่อความในนั้น บ้างเป็นชื่อคนและบ้างเป็นชื่อความที่อิงกับการเมือง ความที่เหมือนมีมวลมหาชนคอยหนุนหลังในช่วงตัดสินแพ้ชนะ ทำให้นักวิ่งเจ้าสนามนี้ถูกขนานนามว่าเป็น “นักวิ่งของประชาชน”

บิคลิลาเป็นเด็กหนุ่มผิวคล้ำ ร่างผอมเพรียว แต่แววตาไม่ใสซื่ออย่างคนอื่นในหมู่บ้านชนบท “เหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างตลอดเวลา” มีคนนิยามเขาไว้แบบนั้น บางทีอาจเป็นเพราะการใช้เวลาอันเงียบเชียบในห้องสมุดเล็กๆ ของหมู่บ้าน หนังสือทุกเล่มล้วนผ่านตามาแล้วทั้งสิ้น ความพยายามหาคำตอบในซากปรักหักพังของชีวิต ทำให้เจ้าหนุ่มกลายเป็นคนช่างสงสัยและช่างคิด

เขาวิ่งด้วยจิ้งหะก้าวมืดที่มั่นคง วางตำแหน่งตัวเองให้ซ่อนตัวอยู่หลังสุดของกลุ่ม พร้อมกับเงี้ยวพุ่งไปด้วย การห้าห้ากับนักวิ่งระดับหัวแถวของประเทศมักจะเพียบด้วยกลยุทธ์ คอยชิงไหวชิงพริบกันตลอดเวลา บางสิ่งบางอย่างจะเกิดขึ้นแน่นอน เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่เท่านั้น

ในเสียงเชียร์และปรบมือประปรายข้างทาง เสียงหายใจเหนื่อยหอบของใครบางคนลอยมา กระทั่งเมื่อมันดังกว่าเสียงฝีเท้าที่ย่ำบนถนน ก็แปลว่าเริ่มมีคนในกลุ่มไม่อาจทานทนกับความเร็วดังระดับมหาโหดนี้

“แกต้องฟังให้ดีๆ” โค้ชซิมเบเนเคยบอกไว้ตอนฝึกซ้อม “คิดให้เหมือนสิงโตที่รอขย้ำเหยื่อ จำไว้...เพียงแค่ออกวิ่งก็พอ”

“แบบที่กองกำลังพวกนั้นรอคอยเวลา แล้วขย้ำพวกเราเหอ” เขาถามสวนกลับ

“ไม่ใช่ นั่นเป็นความผิดพลาด” น้ำเสียงของโค้ชดูเฉยๆ อย่างฉับพลัน ก่อนจะรีบลดระดับลง “แกอย่าได้คิดถึงเรื่องนี้อีก แค่ออกวิ่งให้ดีกว่า จำไว้ว่าก่อนอื่น...แกต้องเข้าเส้นชัยก่อน”

บิคลิลายิ้มเล็กๆ ที่มุมปากเป็นการตอบรับ แบบที่คนในหมู่บ้านมักจะทำกัน

กิโลเมตรที่ ๓๕

สัญญาชตาณณักกล้าสั่งให้บิคลิลาผละจากตำแหน่งรั้งท้ายในกลุ่ม ๘ คน เพิ่มความเร็วขึ้นไปเป็นผู้นำด้านหน้าสุด ความแข็งแกร่งจากการฝึกซ้อม ทำให้ทุกอย่างง่ายตายนกว่าที่คาดไว้ และเมื่อเป็นจำฝูงผู้คุมเกม เขาก็เร่งความเร็วขึ้นอีก หมายถึงให้ผู้อ่อนล้าซึ่งร่วมโดยสารขบวนมาด้วย ค่อยๆ ยอมศิโรราบ และหลุดจากกลุ่มไป

ให้พวกนั้นลี้มรสความทรมาณในกิโลที่ ๓๕ ซะ ออกนำโด่งไปเลย ที่นี้แก็จะทำอะไรก็ได้ เสียงในหัวดังขึ้น เขาเคยได้ยินใครสักคนพูดถึงปีศาจที่กิโลเมตร ๓๕ เสียงกระซิบกระซาบจากความเหนื่อยล้าโรยแรง จะทำให้บางคนอยู่ในสภาพเหมือนรถที่หม้อน้ำระเบิด ประคองตัวเองให้วิ่งไหลไปข้างหน้าได้ แต่หมดสิ้นซึ่งพลังกำลัง เจ็บปวดรวดร้าวตั้งแต่กล้ามเนื้อต้นคอ ไหล่ผ่านไหล่ปลาร้า ลำตัว เรื่อยไปจนถึงกล้ามเนื้อขา แม้จะยังก้าววิ่งได้อย่างต่อเนื่อง แต่ก็ปราศจากความเร็ว และแลกลับมาซึ่งความเจ็บดุจดังเข็มนับพันเล่มทิ่มแทง

นักวิ่งสมัครเล่นอยากยุดิทัศน์ทรมาณไร้สาระนี้ ส่วนนักวิ่งอาชีพก็ไม่อยากฝืนสังขารไปหาแสงแห่งชัยชนะที่ริบหรี่ เมื่อไร้ความหมายใดๆ ในห้วงเวลาที่อ่อนเปลี้ยที่สุด จึงยินยอมกลายเป็นผู้แพ้ที่ไม่อาจสัมผัสเส้นชัยในบั้นปลาย

“มารารอนคือเกมของการรอคอย อดทนจนกว่าจะเห็นโอกาส แต่แก็ต้องแน่ใจด้วยว่าโอกาสมันใช่ในเวลาที่เหมาะสมหรือเปล่า” คำกล่าวของโค้ชยังก้องในหัวของเขา “ที่สำคัญ อย่าลี้มว่าคนอื่นเขาก็หาโอกาสอยู่เหมือนกัน”

คำว่า “โอกาส” มีความหมายกับบิคลิลามากมายนัก เด็กหนุ่มเริ่มคิดได้ในวันหนึ่งว่า มันไม่ใช่แค่โอกาสจะเอาชนะการแข่งขัน แต่ยังหมายถึงโอกาสที่จะได้ทวงคืนความเป็นธรรมชาติให้แก่หมู่บ้านอีกด้วย

หลังขึ้นนำกลุ่มได้สำเร็จ บิคลิลาเริ่มล้าพองใจว่าเขาเลือกโอกาส

ได้เหมาะสมที่สุดแล้ว เหมือนถึงพาดหัวข่าวในวันรุ่งขึ้น ว่าม้ามืดของ
การแข่งขันเอชชะบรรดาตัวเก็งทั้งหมด นักข่าวจะนิยมถึงเขายังไงดี
ชัยชนะจากภูเขา ดาวรุ่งบ้านนอกแห่งวงการ แชมป์จากหมู่บ้านที่ถูกลิ้ม
จากเก้าอี้ผ่านผู้ทำท่าย แน่ละ เขาชอบสองอันหลังที่สุด

คิดพลางเอามือปาดเหงื่อที่เกาะบนหน้าผาก ขยับเสื้อกล้ามไล่
ความชื้นที่สั่งสม มองไปยังท้องฟ้าเบื้องหน้า อากาศวันนี้ช่างฤดูไหน
แต่เหมาะกับเขาจริงๆ คงถึงเวลาโจมตีคู่แข่งครั้งสุดท้าย ด้วยการเร่ง
ความเร็วหนีแล้ว

แต่ในตอนนั้นเอง เขาของใครสักคนมาสะกิดตอนเขาตวัดเท้าขึ้น
สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่ทันตั้งตัว ทำให้บิคลาล้มพุ่งไกล
ไปข้างหน้า เฉี่ยวนักวิ่งอีกคนลงไปนอนกองกับพื้นด้วยกัน ห้วงเวลา
ไม่ยาวนานแต่เขารู้สึกราวกับชั่วกับชั่วกลับ ภาพที่เห็นเกือบจะถูกตัดให้
มืดสนิทเมื่อเขาใช้แขนรับน้ำหนักที่ตกลงดูไกลกับพื้นพร้อมๆ กับเหลือบเห็น
รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของใครสักคนในกลุ่มนักวิ่งที่เหลือซึ่งสับเท้าหนีจากไป

เจ้าหน้าที่ควบคุมการแข่งขันในเสื้อกั๊กสะท้อนแสงพร้อมด้วย
ทหารรักษาการณ์วิ่งเข้ามาหา เขายันตัวเองลุกขึ้นอย่างยากลำบาก รู้สึก
เจ็บที่แขนและข้อศอก เลือดที่ไหลออกมาเกรอะกรังกลิ่นไปกับผิวเข้ม
คล้ำ แต่มันโดดเด่นเมื่อกระเซ็นเปื้อนเสื้อกล้ามสีขาว แม้พอก้าวเท้า
ออกวิ่งใหม่จะไม่ได้เจ็บปวดอะไรนัก แต่ที่น่าเจ็บใจกว่าคือประสบการณ์
อันน้อยนิด แปรเปลี่ยนเป็นความสะเพร่าโง่งม จนพามาเฉียดใกล้ความ
พ่ายแพ้เสียได้

ด้านข้างคือสภาพกองเชียร์อันพร่าเลือน ส่วนข้างหน้าคือคู่แข่งที่
หนีห่างไปนับร้อยเมตร แวบหนึ่งเขาเห็นคนจากหมู่บ้านยื่นมือมาด้วย
แววตาแสนซื่อ แต่ในนั้นสะท้อนความเจ็บปวดที่ยากจะอธิบาย

กิโลเมตรที่ ๑

หมู่บ้านของบิคลาตั้งอยู่บนภูเขายอดตัดทิวเขา ต้นไม้พุ่มเตี้ยขึ้นเป็นหย่อมๆ มวลดินฉาบฝุ่นและอากาศร้อนระอุ ทำให้ที่นั่นคือศูนย์รวมแห่งความทुरกันดารอย่างแท้จริง บ่อน้ำมือโยกและไฟฟ้าจากเครื่องปั่นล้วนมาจากความร่วมมือแรงของคนราวๆ ๑๐๐ หลังคาเรือน คนที่นี่ยากจนและมีพาหนะคือรถกระบะบรูโรว์ทั้งคันเดียวที่หัวหน้าหมู่บ้านขับฝ่าฝุ่นตลบบนข้าวของอันจำเป็นเข้ามา และจอดรอไว้เพื่อใช้ในยามฉุกเฉิน

ในทุกเช้า เด็กๆ หลายสิบชีวิตจะเดินเรียงแถวลงจากหมู่บ้านตามทางลูกรัง ทางลาดลงในช่วงแรกทำให้ทุกคนอ่อนแรงก็จริง แต่ไม่นานนักเมื่อถึงเบื้องล่างมันก็กระดกขึ้นเป็นทางชันขึ้นเขาอีกลูก เจ้าตัวเล็กทั้งหลายจะเรียกว่า “ทางวัยรุ่น” เพราะหากใครสามารถเดินไปถึงยอดและลงไปอีกฟาก ต่อด้วยทางราบเป็นทุ่งหญ้าแห้งแล้งไกลสุดลูกหูลูกตาโดยไม่หยุดพักจนเข้าเขตอีกหมู่บ้าน แสดงว่าแข็งแรงและโตพอจะเป็นกำลังสำคัญของหมู่บ้านได้แล้ว

แต่ระยะทางประมาณ ๕ กิโลเมตรถึงโรงเรียน ที่หลายคนโอดครวญหนักหนา กลับเป็นสนามวิ่งในตอนเช้าและเย็นของบิคลา ไม่มีใครบอกได้ว่าทำไมเด็กเจียบๆ คนนี้ถึงสนุกสนานกับการวิ่งถึงเพียงนั้น การหกล้มคลุกคลานเกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติจนคุ้นชินและนั่นยังเพิ่มความแข็งแกร่งมากกว่าเดิม พอวันวันเข้าเขาก็กลายเป็นนักวิ่งประจำหมู่บ้าน เปลี่ยนเส้นทางวิ่งให้จริงจังขึ้น และออกล่ำรางวัลในการแข่งขันวิ่งข้ามทุ่งของเมือง จากนั้นชื่อเสียงก็เริ่มซบเซาหายไปทั่ว

แต่ก่อนที่เขาจะเข้าแข่งชิงแชมป์เยาวชนรุ่นอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ชื่อของหมู่บ้านแห่งนี้ก็หายไปอย่างเงียบเชียบและเหี้ยมเกรียม

รัฐบาลของนายพลมุตัมเบ้ไล่ล่ากองกำลังกบฏติดอาวุธมาจนถึงเทือกเขาแถบหมู่บ้านทิวเขา ในย่ำค่ำที่เป็นรอยต่อเข้าสู่ค่ำคืนที่ทุกคนอยากลืม บรรดาผู้ร้ายในสายตาของรัฐก็หายลับไป เมื่อวันเวียนหาอยู่

นานนับชั่วโมงแต่พบเพียงความว่างเปล่า จวบจนความมืดเข้าปกคลุม พวกเขาก็ได้ข้อสรุปว่าคนเหล่านั้นน่าจะหนีขึ้นไปซ่อนตัวในหมู่บ้าน ครั้นพอรู้สึกเข้ามาสืบค้นแทบทั้งคืนกลับไม่พบอะไร

แต่เหมือนคนของรัฐจะปักใจเชื่อจริงๆ ว่ากบฏและชาวบ้านเป็นพวกเดียวกัน และชาวบ้านให้ที่ซุกซ่อนอย่างมิดชิดแก่เหล่าศัตรู

“อาจจะอยู่ในรูสักแห่งใต้พุ่มไม้” หัวหน้าหน่วยเคลื่อนที่สันนิษฐานเอาไว้ “ในหลุมใต้พื้นบ้านก็น่าสงสัย” คนกลุ่มนั้นนั่งรอสั่งอย่างเงียบเชียบข้างหมู่บ้าน เหมือนอสุรกายรอให้เหยื่อชะล่าใจ เมื่อแน่ใจว่าการข่มขู่กดดันไม่ได้ผล จึงตามมาด้วยการล้อมปราบผู้ร้ายที่ไม่มีอยู่จริง ทุกคนที่นั่นยังจดจำแสงไฟฉายวิบวับที่สาดส่องไปทั่วกับเสียงปืนกราดยิงคำรามลั่น มันก้องไปมานับสิบนาที และให้รสขมปร่าในลำคอทุกครั้งที่ถูกขืนมาในความทรงจำ

หมู่บ้านถูกรันดาร์ถูกทำลายแทบจะย่อยยับในคำคืนนั้น สิ่งปลูกสร้างและข้าวของเครื่องใช้เก่าๆ แทบไม่เหลือสภาพใช้งาน แม้มันไม่มีราคามากมาย แต่มันก็บรรจุความทรงจำยาวนานตั้งแต่บางคนจำความได้

มากกว่านั้น ชีวิตคนหนุ่มต้องสังเวทให้ความมกพร่องโดยจงใจไปหลายสิบคน คนแก่และเด็กตกอยู่ในภาวะซ็อกสุดขีดกับความโกลาหลและโศกนาฏกรรมที่ไม่มีใครคาดคิด นั้นรวมไปถึงคุณลุงของบิคลาดด้วย เจ้าหนุ่มที่พูดน้อยเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงแทบไม่คุยกับใครเป็นแรมเดือน ก่อนจะกลับมาเอ่ยปากอีกครั้งด้วยคำถามทางการเมืองกับโค้ชสอนวิ่ง สิ่งที่เขาไม่ได้บอกใครก็คือ มันเกิดจากเสียงแปลกๆ ที่ดังก้องในหัว

เมื่อพิสูจน์แล้วว่าไม่มีกบฏแม้คนเดียวมากบดานที่นี่ แทนที่รัฐบาลจะเข้ามาช่วยเหลือเยียวยาหรือเอ่ยปากขอโทษสักครั้ง ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้นคือการทำให้หมู่บ้านหายหน้ากลายเป็นความว่างเปล่า ในความรับรู้ของคนทั้งประเทศ ไม่เคยมีความช่วยเหลือใดๆ ส่งมา ไม่

เคยถูกพูดถึงในสื่อหรือแถลงการณ์ ราวกับแก๊งลี้มเลื่อนว่าเกิดอะไรขึ้น
“ไอ้หนูจากหมู่บ้านภูเขานี้เานา” เสียงทักทายดึงให้สติของบิคลิลา
กลับมาสู่แนวปล่อยตัวของการแข่งขันมาราธอนแห่งชาติ เขาหันไปก้มหัว
ทักทายกับ คิปแซง นักวิ่งทีมชาติที่เติบโตในภูมิภาคเดียวกัน ชายผู้นี้คือ
ต้นแบบของใครหลายคนในประเทศ ใต้เต้าจากบ้านนอกคอกนา วิริยะ
อุตสาหะฝึกฝน แล้วกลายเป็นดาวเด่นระดับประเทศ “สู้ๆ สักวันแกจะได้
เป็นนักวิ่งของประชาชน”

บิคลิลายิ้มเล็กๆ แบบที่คนในหมู่บ้านยิ้มกันเป็นการตอบรับ มอง
ข้ามไหล่คิปแซงไป เขาแปลกใจเล็กน้อยที่เห็นหน่วยทหารรักษาความ
ปลอดภัยเยอะเป็นพิเศษ

“นี่ไม่ใช่เวทีของพวกดาวรุ่ง” ฮาติส นักวิ่งจอมอึดจากทางตอน
เหนือโผล่หน้ามา “ไม่มีวัยรุ่นคนไหนเบียดกับรุ่นใหญ่บนเนินพังก์ค์คลาน
ได้หรอก ลุ้นติด ๒๐ คนแรกก็เก่งแล้ว” หมอนี่มักทำหน้าที่เส้นมาเล่น
สงครามประสาทกับเพื่อนนักวิ่งเสมอ แต่หลายต่อหลายครั้งก็ได้ผลลัพธ์
ที่น่าพึงพอใจ

“หรือถ้าผ่านไปได้จริง” หนู่มปอดเหล็กเจ้าเดิมกล่าวต่อ “แกต้อง
เจอสปีดนรกของหมอนั้น” เขาหันหน้าไปทางนักวิ่งอีกคนที่ยืนหลับตา
เท้าสะเอว เดดริชา ผู้ได้ชื่อว่าทำผลงานดีที่สุดของปีนี้ รูปร่างสูงโปร่ง
เหมาะสมกับฉายาไอ้ก้านยาว มัดกล้ามเนื้อเล็กแน่นคือหลักฐานของความ
ฟิตที่รีดไขมันส่วนเกินออกจนหมด

นอกจากสามคนนั้น ยังมีหนู่มนักวิ่งจากทางใต้อีกหลายคน
พร้อมจะแย่งแชมป์ในวันนี้ แต่บิคลิลาไม่เคยหวังใคร เขาฝึกฝนด้วย
การตื่นตั้งแต่ตีห้าแล้วออกวิ่งตามตารางของโค้ชอย่างเคร่งครัด ปุ่มหลัง
จากการเดินขึ้นลงเขาไปกลับโรงเรียนวันละ ๑๐ กิโลเมตร ทำให้แข็งแรง
เป็นทุนเดิม ภายหลังจากการวิ่งวิบากครอสคันทรีทำให้เขามั่นใจใน
การวิ่งทางลาดชันเหนือคนทั่วไป มาจนถึงตอนนี้ เขาไม่คิดว่าการวิ่งบน

ถนนในเมืองแทรกด้วยเนินสักแห่ง จะเป็นเรื่องยากเย็น

แล้วเวลาแห่งการชิงชัยก็มาถึง เจ้าหน้าที่ให้สัญญาณ เหล่านักวิ่งโน้มตัวไปข้างหน้า...

เสียงนั้นดังขึ้นมา ออกจากการแข่งขันซะ เดินไปหน้าเส้นปล่อยตัว เขารับมือกับเสียงในหัวมานานเต็มทน หันกลับมา กำหมัดในถุงมือสีดำ ชูขึ้นฟ้า เเท่จะตายไป เขาสายหัวกับเสียงกระซิบซ้าซาก แผนการประท้วงเรียกร้องความสนใจไม่เคยมลายไปไหน ทำให้ทุกคนเห็น โอกาสมาถึงแล้ว

โมน่านึกทำให้เขาลังเลใจ ซ้อมมาหนักขนาดนี้ แสดงออกทางการเมืองก็เหมือนทำลายความฝันในการเป็นนักวิ่งชื่อดัง เขาจะเดินทางมาไกลเพื่อให้เจ้าหน้าที่ลากตัวออกไปทำไมกัน

“มีแต่คนโง่ที่ซ้อมแทบตาย แล้วมาขอยอมแพ้” โค้ชชิมเบเน่เคยบอกไว้

“นั่นไม่ใช่กลยุทธ์ไปสู่ชัยชนะหรอกครับ” เขาถามด้วยความสงสัย “เพราะท้ายที่สุดแล้ว คนพวกนั้นจะฟังเรา”

ชายชราร่างใหญ่ถอนหายใจ ยื่นหน้ามาใกล้ๆ “ฟังนะเจ้าหน้าที่” มีอวามบ่นอย่างแผ่วเบา “แกะเอาผลลัพธ์เรื่องหนึ่งไปปนกับอีกเรื่องหนึ่งไม่ได้ แก้ววิ่งเพื่อชนะการวิ่ง ไม่ได้วิ่งเพื่อเอาชนะรัฐบาล”

บิคลาโน้มตัวไปข้างหน้า เตรียมผจญความวุ่นวายในคลื่นนักวิ่ง ช่วงปล่อยตัว ท่องในใจซ้าๆ ว่าหน้าที่ของนักวิ่งก็คือการวิ่ง

เขาจินตนาการถึงชีวิตที่อยู่หลังเส้นชัย

กิโลเมตรที่ ๒๑

ผ่านไปครึ่งทาง อากาศเริ่มร้อนขึ้น ความชื้นสะสมทำให้เสื้อล้ามเปียกชุ่ม และหยดเหงื่อที่เกาะตามท่อนแขนก็กระเซ็นไปตามจังหวะการแกว่ง หลังจากนั้น อาการเหนื่อยที่ผ่านมามีจะทับถมให้ช่วงเวลาที่เหลือทั้งหมด

ทวีความล้าแก่ร่างกายมากกว่าเดิมไปเรื่อยๆ แต่สำหรับนักวิ่งแถวหน้าแล้ว แค่นี้ถือเป็นเรื่องเล็กน้อย บิคลิยังอยู่ในตำแหน่งที่ดี กล้ามเนื้อและระบบหายใจยังตอบสนองอย่างรวดเร็วกับเครื่องจักรหมาดใหม่

ท่าวิ่งของแต่ละคนคล้ายคลึงกัน นักวิ่งชั้นนำจะสะบัดขาขึ้นสูงกว่าบั้นท้ายแล้วตีวงกลับมาแตะพื้นแบบเต็มฝ่าเท้า ก่อนจะตวัดขึ้นใหม่อีกรอบอย่างรวดเร็ว มองจากด้านข้างจะเหมือนนักวิ่งเหล่านี้วาดเท้าให้กลายเป็นวงกลม เหมือนล้อที่เคลื่อนหมุนไปด้านหน้า ส่วนใครที่เริ่มเหนื่อยหอบจนอาการไม่ดี เขาจะยกได้ไม่สูงนักและรอบขาจะสะบัดเซไปเซมา

โค้ชซิมเบเนย์ยาเสมอว่า การวิ่งฝึกหนีไปคนเดียวตลอดเส้นทางการแข่งขัน จะทำให้เกลียดแรงไม่ถูก ซ้ำยังเผชิญกับภาวะลมนด้านเพียงลำพัง แต่เมื่อใดที่สร้างกลุ่มขึ้นมาแล้ว จังหวะการวิ่งจะเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ มีกำแพงมนุษย์บังลมในความเร็วที่มวลอากาศเริ่มกลายเป็นศัตรู บางครั้งคนที่ล่อมน้ำล่อมหลังก็อาจจะพอช่วยเหลือเราได้เมื่อยามเกิดอุบัติเหตุหรือหยิบขวิดน้ำแล้วพลาด

“แกฟังนะ นี่ก็เหมือนวิถีแบบคนที่เจริญแล้วเค้าทำกัน เราเรียกว่ากลยุทธ์เอาตัวรอดแบบเป็นกลุ่ม คนเยอะๆ ที่มารวมกันถ้าต่างคนต่างอยู่ มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร สู้มาจับมือกันเพื่อผลประโยชน์ที่ลงตัวดีกว่า” เทคนิคการวิ่งของชายชราয়ั้งก้องในหัว

“คนหมู่มากร่วมมือกัน แบบที่มีคนเรียกว่าวิถีประชาธิปไตยเธอ” เขาถามขณะกำลังเริ่มซ้อมด้วยการจ็อกกิ้งไปด้วยกัน มองไปเบื้องบนท้องฟ้าในหมู่บ้านดูสดใส มีริ้วเมฆเล็กน้อย

“สวยงามไหมล่ะ ถ้าทุกคนเห็นพ้องกัน ไปด้วยกัน” อีกฝ่ายตอบพร้อมรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก

“ถ้าแบบนี้ในตอนช่วงท้ายจะวิ่งฝึกหนีกันไปทำไม ไม่เข้าเส้นชัยพร้อมกันเลยล่ะครับ” ฟังดูเหมือนนียวน แต่บิคลิไม่ได้มีท่าทีจะก่อกวน

แม้แต่น้อย ไค้ซซิมเบเน่ชะลอความเร็วลง ทำให้อีกฝ่ายต้องลดความเร็ว เพื่อหยุดฟัง

“เพราะนั่นคือการแข่งขันไง อย่าลืมนะว่าทุกคนคือปัจเจกชน มีชีวิตเป็นของตัวเอง มีเป้าหมายเป็นของตัวเอง แต่ระหว่างทางเราจับมือกันได้”

ดังเช่นที่ไค้ซซราเล่าไว้ ภายหลังจากร่วมมือกันในระยะทางพอสมควร นักวิ่งทุกคนจะพลิกเข้าสู่โหมดห้าห้า หาทองสลับคู่แข่งทิ้งให้หมด นี่ไม่ใช่การหักหลัง แต่เป็นธรรมเนียมที่ต่างรู้กันดีในเกมการแข่งขัน เมื่อเรายำรอยเท้าร่วมกันมากเกินไป มันก็ถึงเวลาที่จะต้องฝากรอยเท้าของตัวเองเอาไว้บ้าง ใครกันเล่าไม่อยากจะชัยชนะ

กลุ่มนักวิ่งแตกกระจายตามระยะทาง จากที่เกาะเกี่ยวกันมาราว ๓๐ คน ตอนนี้เริ่มลดลงเหลือไม่ถึง ๒๐ คน ทุกคนก้มหน้าเล็กน้อย สมาธิจดจ่ออยู่ที่พื้นถนน หางตามองบั้นท้ายและท่อนขาของคนข้างหน้า หัวไหล่และข้อศอกของคนข้างๆ ต่างฝ่ายต่างอยู่ในความเงียบวังงัน คอยฟังเสียงหายใจของผู้ร่วมขบวน รอคอยเหมือนสิ่งใดสักอย่าง

กิโลเมตรที่ ๒๕

แม้เกาะกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่นตลอดทาง นักวิ่งมักรู้สึกเดียวดาย จิตใจเริ่มฟุ้งซ่านไปยังเรื่องอื่นๆ ยิ่งถ้าเป็นเด็กหนุ่มจากแดนไกลด้วยแล้ว บ้านเมืองที่เขาเห็น ทิวแถวตึกกรมบ้านช่อง สุ่มทุมพุ่มไม้ระหว่างทาง ไปจนถึงผู้คนที่ยื่นออกมาเกาะรั้วคอยส่งเสียงให้กำลังใจ มันทำให้เขาคิดถึงบ้านที่จากมา

บิตคิดยังคิดถึงเรื่องราวในหนังสือที่เคยอ่าน เคยจดจำความโดดเด่นของนักวิ่งระยะไกล เจ้าหนุ่มหัวขโมยในอังกฤษที่วัยไม่ต่างจากเขาถูกจับเข้าสถานดัดสันดาน เวลาผ่านไปพร้อมกับกระแสเวลา

ให้การวิ่ง พรรสวรรณุ่นนำให้หนุ่มชนชั้นแรงงานเป็นดาวรุ่งแห่งการวิ่งระยะไกล กลายเป็นคนโปรดของผู้ใหญ่ในสถาบัน ใครต่างรู้ว่านี่คือหนทางดิบตัวไปสู่อนาคตอันสดใส แต่นั่นแหละ สิ่งที่กักเก็บในใจลึกๆ มันบงการชีวิตเสมอ เขารู้สึกว่าเสียหนึ่งของชีวิตถูกกักขังให้ทนทุกข์ทรมาน ทั้งอึดอัดและแปลกแยก

บางครั้งภาพหนุ่มสองคนก็มาทาบทับกัน บิคลิลาคิดว่าตัวเองไม่ต่างจากเจ้าหนุ่มสมิธนั้น อนาคตอันสดใสขัดแย้งกับตะกอนในใจ ในการแข่งขันครั้งสำคัญตามเรื่องสั้นนั้น หากเจ้าหนุ่มคว้าชัยชนะในการแข่งขัน ย่อมเป็นการยกระดับตัวเองไปสู่ชนชั้นอภิสิทธิ์ เขาแข่งแกร่งและเก่งกาจอย่างที่คุณเคยเห็นในการฝึกซ้อม ผ่านมาจนเกือบสุดเส้นทางก็วิ่งฝึกหนักวิ่งคู่แข่งคนอื่นๆ ด้วยความทนทานและรวดเร็วที่ไม่ไม่มีใครเทียบเทียม เรื่องมาหักมุมเมื่อเส้นชัยอยู่เบื้องหน้าแค่เอื้อมถึง แต่เขาก็กลับตัดสินใจที่ชวนตื่นตะลึงและน่าโมโหสำหรับหลายคน ด้วยการหยุดวิ่งแค่ตรงนั้น

สำหรับบิคลิลา นี่คือฉากสำคัญแห่งชีวิตวัยรุ่น โอบกอดความพ่ายแพ้ที่แลกคืนมาด้วยอิสระเสรี ที่ไม่ต้องทำตามใจใครอีก

“แต่นั้นคือการขบถ เป็นการประท้วงอย่างหนึ่ง นายต้องเรียนรู้เอาเองว่าควรจะทำหรือเปล่า” โค้ชผู้เป็นเพื่อนกับลุงแท้ๆ เคยเตือนไว้ “หมอนั่นไม่อยากเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนนำหมั้นไส้ก็จริง แต่บางทีก็ไม่ควรทำให้คนอื่นเสียหน้าอับอายเหมือนกัน”

บิคลิลาเริ่มคิดถึงเส้นชัยที่ใจกลางเมือง รสชาติของชัยชนะที่นี้จะเป็นอย่างไรรน

ประท้วงคนพวกนั้นชะ ทำสัญลักษณ์ให้คนเห็น ไม่มีโอกาสไหนดีกว่านี้อีกแล้ว เสียงเดิมแวมเข้ามาในหัว หากเขาทำสิ่งนั้นจริงๆ หน้าเส้นชัยจะเปลี่ยนให้เขากลายเป็นวีรบุรุษทางการเมืองของหมู่บ้าน

กิโลเมตรที่ ๓๒

เนินพยัคฆ์คลานคือเนินแห่งการตัดตัวให้เหลือเฉพาะนักวิ่งผู้แกร่งเกินใคร ร่างกายซึ่งกรำศึกกว่า ๓๐ กิโลเมตร เมื่อมาเผชิญหน้ากับความชันที่จุดตั้งกำลังขา ผู้อ่อนแอกว่าก็เหมือนสัตว์ที่ถูกไล่ล่า เหล่าหนุ่มปอดเหล็กสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายแห่งความดุเดือดที่ลอยมา

ตั้งแต่ช่วงร้อยเมตรแรกที่นักวิ่งสัมผัสความลาดชัน ฮาติส เดดิซา และ คิปแซง สบตากันชั่วขณะเดียว ก่อนจะเร่งความเร็วขึ้นเพื่อสลัดคู่แข่งที่อำพรางความเหนื่อยล้าไว้ ผ่านจากนั้นไม่ถึงครึ่งกิโลเมตร ผู้ชมรายรอบสองข้างทางจึงได้เห็นนักวิ่งทยอยหลุดออกจากกลุ่มไปที่ละคนสองคน

ในที่สุด กลุ่มนำเหลือเพียง ๘ คน

สามตัวแก๊งของรายการเหลือบมองผู้ร่วมโดยสารในขบวนวิ่งนี้แล้วสะดุดเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าบิติลายังหายใจรดต้นคอพวกเขา ขาแรงอีกสี่คนในกลุ่มก็มองมาด้วยความประหลาดใจไม่แพ้กัน แต่หากถามคนในหมู่บ้านทิจูเนซ คงไม่มีใครสงสัย การฝึกซ้อมขึ้นลงเนินมาตลอดชีวิตทำให้เด็กหนุ่มคนนี้กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญการวิ่งทุกสภาพพื้นที่ชนิดหาตัวจับยาก

บิติลารู้สึกลำบากแต่อย่างใดเมื่อต้องตามความเร็วบนเนินของผู้นำ ตรงกันข้าม เขาเสียอีกที่เริ่มคิดถึงการฉีกหนีออกมาเพื่อทำลายกลุ่มนี้เสีย หรือถ้าหากจะพุ่งไปด้วยก็ยอมได้เพราะเขามั่นใจว่าใช้พลังงานน้อยกว่าคนอื่น และเมื่อกิโลเมตรสุดท้ายมาถึง การเร่งสุดแรงเกิดก็จะสะบัดทิ้งคู่แข่งชนิดกระจาย

เมื่อคิดถึงเส้นชัย บางห้วงขณะบิติลากลับเห็นภาพของช่วงเช้าแห่งวินาศกรรมในเมืองบอสตัน ผลงานวางระเบิดงานวิ่งมาราธอนที่คนในโลกประชาธิปไตยเรียกว่าการก่อการร้าย แต่กลุ่มคนผู้เห็นดีเห็นงามกับการกระทำอันโหดเหี้ยม กลับเรียกว่าเป็นการส่งสัญญาณถึงความไม่เท่าเทียมและการกดขี่รังแก

โค้ชรู้ดีว่าเขาหลงใหลกับเรื่องราวเหล่านี้ จึงดักคอเอาไว้เสมอ “นั่นไม่ใช่วิถีทางของพวกเรา นั่นคือสิ่งที่พวกหัวรุนแรงทำกัน ล้างแค้น เอาคืนแล้วจะได้อะไร มันไม่ต่างจากการตีตบท้ายหมาบ้านว่า ‘เชื่องมา ฆ่าพวกกูอีกสักรอบเถอะ’”

ตอนนั้นบิซิลลาเติบโตใหญ่จนกลายเป็นหนุ่มวัย ๑๘ ปีที่สติปัญญา ทัดเทียมพวกนักเรียนในเมืองแล้ว เขาเริ่มต่อล้อต่อเถียงด้วย “แล้วปล่อยให้ แบบนั้น เมื่อไหร่รัฐบาลจะมาขอโทษพวกเรา ไม่มีใครอยากฟังชาวบ้าน อย่างเราร้องทุกข์หรืออก มันไม่สนุกพอ”

“หากแกคิดว่าการประท้วงแบบนี้จะทำให้คนสนใจล่ะก็ แกคิด ผูก แต่มันจะก่อให้เกิดความขัดแย้งไม่จบไม่สิ้น คำเรียกการราดน้ำมัน ลงกองเพลิงที่กำลังมอดดับ” โค้ชแย้งกลับมา

“ต่อให้ผมได้เหรียญโอลิมปิก คำก็แค่สนใจว่าผมชนะกีฬา แต่ ถ้าผมประท้วงเชิงสัญลักษณ์ คำก็จะเริ่มมาสนใจปัญหาในอดีตของเรา ทำให้มันอื้อฉาวไปเลยดีกว่า” แววดตาของเขาดูตื่นขึ้น แตกต่างจากเด็ก น้อยในวันวาน

“แต่แกกำลังละเมิดคนที่เค้าเกี่ยวข้องกับการแข่งกีฬาทุกคน”

ในความฟุ้งซ่านระหว่างการฝ่าข้ามเนินนรก เขาเห็นบรรดา วีรบุรุษชาวแอฟริกันอเมริกัน คนที่สวมถุงมือดำในระหว่างการรับเหรียญ โอลิมปิก เหตุการณ์นำภาคภูมิใจที่คนผิวขาวบอกว่าเป็นเรื่องอื้อฉาว หรือ กระทั่งภาพที่เขาน้ำตารินทุกครั้งที่คิดถึง เมื่อรุ่นพี่นักวิ่งมาราธอนชาว แอฟริกันทำท่าทางเขนบนหน้าอกประท้วงรัฐบาลตัวเองตอนเข้าเส้นชัย ก่อนจะต้องขอลี้ภัยเพราะผู้นำประเทศโกรธจนควั่นอกหูและหาทาง เล่นงานเอาผิดให้ได้

นั่นกระมัง กระทรวงกีฬาจึงประกาศห้ามแสดงออกทางสัญลักษณ์ การเมืองอย่างเด็ดขาด ทุกคนต้องเคารพกติกาว่ามีสิทธิ์แสดงความ คิดเห็นทางการเมืองได้ แต่ไม่ใช่พื้นที่ของการแข่งขัน การแสดงออก

ทางการเมืองใดๆ จะทำให้นักกีฬาถูกปรับแพ้ แต่บิคลาคิดอยู่เสมอว่า มันอาจคุ้มค่า หากเป็นโอกาสสำคัญที่จะส่งสาส์นบางอย่างออกไป เขาจะไม่รู้สึกเสียใจถ้ามันทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่หมู่บ้านได้

แต่ในอีกแง่หนึ่ง มันก็หมายถึงการสูญเสียโอกาสได้เงินรางวัลมหาศาล เพื่อมาพัฒนาหมู่บ้าน เขาารู้สึกเหมือนเดินอยู่บนทางสองแพร่ง ทางหนึ่งคือช่วยชนะเพื่อซ่อมแซมตัวหมู่บ้านที่รัก แต่อีกทางคือการส่งสัญลักษณ์ออกไปให้คนรู้ อย่างน้อยก็ได้เยียวยาทางใจแก่คนในหมู่บ้าน

บิคลาไม่รู้ว่ามาก่อนว่าตอนที่เหมือนจะคุมสถานการณ์เอาไว้ได้ในไม่กี่กิโลเมตรข้างหน้า สิ่งที่ไม่แน่ชัดว่าอุบัติเหตุหรือความตั้งใจจะทำให้เขาล้มหัวคะมา ปล่อยให้คู่แข่งวิ่งเร่งความเร็วหนีไปแสนไกล ในหลายปีต่อมาเขาก็ยังไม่แน่ใจในเรื่องนั้น แต่สิ่งที่ชัดเจนเสมอมาก็คือ หนทางสู่ชัยชนะอย่างถูกต้องมักจะเต็มไปด้วยความขรุขระของเส้นทาง แม้ว่าพื้นถนนจะราบเรียบที่สุดก็ตาม

กิโลเมตรที่ ๔๐

เดดิดาแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ในตอนที่เขาเร่งความเร็วสุดแรงเกิดผ่านป้ายกิโลเมตรที่ ๔๐ และเหลือระยะทางอีกแค่สองกิโลเมตร

หลังเพิ่มความเร็วในจุดรับน้ำที่กิโลเมตร ๓๘ คนอื่นๆ ในกลุ่มต่างกลายเป็นภาพซ้ำที่ค่อยเคลื่อนคล้อยไปด้านหลัง ไม่มีใครสามารถทนทานการกระชากหนีครั้งสุดท้ายของเดดิดาได้อีก และเขาก็สับขาอย่างมั่นคงเพียงคนเดียวตั้งแต่นั้นมา สิ่งที่คั่นระหว่างหนุ่มก้านยาวกับชัยชนะคงเหลือแค่ถนนทอดยาวเบื้องหน้า เป็นระยะทางสองกิโลเมตรนิดๆ เท่านั้น

ฮาดิสและคิปแซงวิ่งตีคู่อยู่ข้างหลังราว ๒ บล็อกถนน พลังงานที่ร่อยหรอทำให้ทั้งคู่แทบไม่เหลือความเร็วน่าเกรงขามอีกต่อไป แม้หมดหวังที่จะคว้าแชมป์ แต่ยังมีภารกิจร่วมมือกันประคองจังหวะเพื่อ

ปกป้องตำแหน่งที่ ๒ และ ๓ เอาไว้ อย่างน้อยก็ได้ขึ้นโพเดียมอันถือเป็นเกียรติประวัติที่ไม่เลว

สถานการณ์ทุกอย่างเหมือนถูกล็อกกุญแจไว้อย่างแน่นหนา กระทั่งบิลลาผู้เหมือนจะออกจากเกมไปแล้ว กลับโผล่เข้ามาในฉากการแข่งขัน พร้อมแวตามุ่งมั่นอย่างที่ไม่เคยมีใครเคยเห็นมาก่อน ในตอนที่วิ่งแข่งทั้งคู่ไป เขาเหมือนปีศาจจากภูเขาที่ตามหลอกหลอนผู้อ่อนแอ ความเร็วนั้นสูงเกินกว่าจะตอบสนองไล่ตามได้ มันทำให้ฮาดิสและคิปแชนรู้สึกผวาเล็กน้อย ก่อนจะหันมาห้ำหั่นกันเองอีกคำรบหนึ่ง เพื่อแย่งชิงพื้นที่สุดท้ายบนแท่นรับรางวัล

พอล่วงรู้ว่าไม่มีม้ามีดไล่ล่าตามหลังมา เดดิซาวิ่งแฉลบจากซ้ายมา ขวาวอย่างรวดเร็วเมื่อเขาเหลือบเห็นใครสักคนเป็นเงาตะคุ่มห่างไปด้านหลังไม่กี่เมตร ทักษะการบังทางเพื่อให้คู่ต่อสู้เสียจังหวะและต้องวิ่งอ้อมไป เคยทำได้ผลมาแล้วเมื่อปีก่อน และเขานั่นเองที่จะใช้ความเร็วเหือกสุดท้ายพาตัวเองเข้าสู่เส้นชัย

แต่บิลลาไม่นำพาสิ่งกีดขวางมาเป็นอุปสรรค เขาวิ่งอ้อมตัวคู่แข่งที่อยู่ด้านหน้าโดยไม่สนใจว่าจะทำให้ใช้ระยะทางเพิ่มขึ้น สายตาดำจ้องมองไปยังเส้นชัยไกลโพ้น ขาตีวงก้าวออกไปอย่างรวดเร็วและมั่นคง สม่าเสมอและทรงพลังราวกับเครื่องจักร ในช่วงหนึ่งเขามองเห็นเจ้าหน้าที่ควบคุมการแข่งขันในเสื้อกั๊กสีสะท้อนแสง ยืนพูดคุยอยู่กับชายในชุดลายพรางซึ่งสะพายปืนที่ขอบรั้วกัน ทั้งคู่ส่งยิ้มมาให้

ขาของเขาไม่หยุด ความคิดก็ไม่เคยหยุดเช่นกัน ความทรงจำของหมู่บ้านที่ถูกทำลายโผล่มาราวกับตั้งฉากฉายภาพยนตร์เบื้องหน้า รอยยิ้มเล็กๆ ของทุกคนเลือนหายไปพร้อมกับรอยเลือดของผู้บริสุทธิ์ สิ่งที่เป็นตัวแทนของความผูกพันทั้งหลายล้วนมอดไหม้ดับสูญในความรุนแรงอันหยาบช้า ยิ่งคิดบิลลาที่ยิ่งก้าวขวาวอย่างรวดเร็วและเด่นแรงได้หนักหน่วงกว่าปกติ

ไม่กี่ห้วงลมหายใจ ภาพนั้นเลื่อนหายไป เขาพบว่าตัวเองแข่ง
คู่แข่งคนสุดท้ายมาไกลโข เส้นชัยรอคอยอยู่เบื้องหน้าแค่ ๑๐๐ เมตร
และเมื่อเหลืบไปมองด้านหลัง ยังไม่มีใครเข้ามาใกล้ในระยะสายตaley

ความรู้สึกของคนก่อวินาศกรรมบอสตันมาราธอนนั้นเป็นอย่างไรร
หนอ แล้วเจ้าหนุ่มสมิธแห่งความโดดเดี่ยวของนักวิ่งระยะไกลละ มันที่จะ
ตายใช้ใหม่ที่ได้ประกาศอิสรภาพให้คนทั้งเมืองได้เห็น

เขากวาดตามองสองข้างทาง เริ่มคิดถึงการผ่อนความเร็วลง...

กิโลเมตรที่ ๔๕

โค้ชซิมเบเนจากไปเมื่อสามเดือนก่อนการแข่งขันระดับชาติจะเริ่ม พิธิ
ศพถูกจัดขึ้นอย่างเรียบง่ายในสุสานทิศตะวันออกของหมู่บ้าน คนที่นี้
รู้จักกันดีและมาร่วมงานอย่างคับคั่ง บิดลาถือโอกาสนั้นเดินสำรวจแนว
ต้นไมใหญ่ข้างบ้านเรือนซึ่งยังมีรอยกระสุนหลงเหลืออยู่ ถัดออกไปคือ
ทางที่เราใช้ชีวิตวิ่งลงเนินอย่างสนุกสนานยามเป็นเด็ก ก่อนจะเปลี่ยนไปซ้อม
วิ่งอีกฟากของหมู่บ้านเมื่อโตขึ้น เพราะต้องการความทารุณของเส้นทาง
มากกว่าเดิม

บิดลาออกวิ่งช้าๆ พร้อมรำลึกถึงความรู้สึกในอดีต พื้นถนน
ขรุขระอันแสนสุข ทุงหญ้าสองข้างทางต้องแรงลมและอาบไต้ด้วยแสง
อาทิตย์ มีเด็กนักเรียนวิ่งเล่นด้วยรอยยิ้มอย่างที่คุณเคย แล้วห้วงอารมณ์
นั้นก็มาผนวกกับเวลาปัจจุบัน เ้าของเขายังคงตะแคงพื้นและสะบัดขึ้นเป็น
วงก้าวแห่งการวิ่งที่มั่นคง

แสงแดดยังคงส่องเข้าที่ใบหน้า เขาไม่ได้ยินเสียงโฆษกประกาศ
ยืนยันรายชื่อผู้ชนะสามอันดับแรก ไม่ได้รับรู้การประชุมยืนยันผลการ
ตัดสินว่าเป็นไปตามกติกา ไม่ได้ฟังว่าใครได้รับการจารึกชื่อและเงินรางวัล

ตอนนั้นเขายังไม่รู้ว่ที่วีเริ่มรายงานสดว่าปีนี้มีความระทึกในช่วง
สุดท้าย นับเป็นการห้าหันทัดที่ดุเดือดและชวนให้งุนงงสับสนที่สุดในรอบ

หลายปี นักข่าวกีฬาต่างหาแหล่งข่าวจนแทบจะเรียกได้ว่าซูลมุนุ่นวาย ใครๆ ต่างก็อยากได้เรื่องราวของแชมป์เปียนวันนี้ไปเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านที่ถูกล้อมเลือน

บิคลาวิ่งผ่านเส้นชัยมาแสนไกล ก่อนหน้านี้เขาผ่อนคลายความเร็วก่อนเข้าเส้นล็กน้อยโดยไม่มีกรหยุดชะงัก ไม่มีท่าทางเชิงต่อต้าน ไม่มีระเบิด ไม่มีก่อการร้าย ไม่มีใครต้องมาชุ่นเคื่องใจใดๆ ทั้งสิ้น เขาจะเป็นนักวิ่งของประชาชนอย่างทีควรจะเป็น แต่ขอแค่เรื่องเดียว อย่าให้เขาเป็นคนที่คาดเดาได้ง่ายจนเกินไป

ย้อนไปเมื่อทีมงานกึ่งเดินกึ่งวิ่งหีบผ้าห่มคลุมตัวนักกีฬามาให้หลังเส้นชัย นักข่าวและตากล้องกระหนาบเข้ามา ทุกคนล้วนแปลกใจเมื่อไ้หนุ่มประสานมือทักทายคนที่กรูเข้ามาใกล้และออกวิ่งต่อไปเสียอย่างนั้น แผ่นหลังของเขาลอยจากไปเรื่อยๆ จนทะเลซขตัจฉังงานออกมาสู่ชุมชนด้านนอก

ไม่นานนัก ระหว่างเคลื่อนตัวผ่านตึกรามบ้านช่องกลางเมือง เขาแหงนมองเบื้องบนก็พบว่าที่นี้ฟ้าใสมีริ้วเมฆเล็กน้อย เหมือนดังหมู่บ้านที่จากมา

“หน้าที่ของนักวิ่งก็คือการวิ่ง” คำของโค้ชผู้ล่งลับก้องในหัวของเขา บิคลาไม่เคยลืมเรื่องนี้เลย

น่าแปลกทีเสียงต่อต้านในหัวขาดห้วง เด็กหนุ่มผู้ชนะยังคงวิ่งต่อไป...พร้อมรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากแบบทีคนในหมู่บ้านชอบทำกัน.

